

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 283

гр. Плевен , 12.07.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в закрито заседание на дванадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Георги К. Грънчаров
Членове: Румен П. Лазаров
Мариан В. Иванов

като разглежда докладваното от Мариан В. Иванов Въззивно частно наказателно дело № 20214400600477 по описа за 2021 година

Производство по чл.345,вр.с чл.341,ал.1, във вр. с чл.306, ал.1, т.4 от НПК.

С определение №190/25.05.2021 година, постановено по НОХД №595/2021 година, Районен съд-град Плевен в производство по чл.306,ал.1,т.4 от НПК осъдил на основание чл.189,ал.3 от НПК, подсъдимият Х.Ц.К. - ЕГН:***** да заплати направени разноски от страна на СТ. КР. Ч. от град Плевен – ЕГН:***** в размер на 1 000 лева за адвокатско възнаграждение.

Недоволен от постановеното определение адвокат Л.П.-АК-град Ловеч, повереник на СТ. КР. Ч., го обжалва. В частната жалба се правят оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановения съдебен акт. Изразява се несъгласие с приетото от съда, че законът не прави разграничение с отделно заплащане в съдебното и в досъдебното производство. В подкрепа се сочи, че са представени два броя пълномощни, за което съдът е следвало да определи възнаграждение в общ размер на 2 000 лева, а не в размер на 1 000 лева. На следващо място се счита, че съдът неправилно е присъдил адвокатското възнаграждение в полза на доверителката му С.Ч., тъй като в случая се касае за безплатно процесуално представителство, а не за сключен възмезден договор за оказване на правна защита и съдействие. Твърди се противоречие с чл.12 от Наредба №1/09.07.2004г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Цитира се и съдебна практика, съобразно която, на основание чл.38,ал.2 от ЗА, във връзка с чл.78,ал.3 от ГПК, съдът следва да осъди ответната страна

,да заплати адвокатското възнаграждение директно на пълномощника на страната. С частната жалба се прави искане да се измени така обжалваното определение на Районен съд-град Плевен, като на основание чл.38,ал.2 от ЗА, във връзка с чл.189,ал.3 от НПК, се осъди Х.Ц.К. да заплати на адвокат Л.П.

П. от АК-град Ловеч, адвокатско възнаграждение в общ размер на 2 000 лева, от които за безплатно процесуално представително и защита по ДП№1649/2020 година на РП-Плевен - 1 000 лева и за безплатно представителство и защита по НОХД №595/2021 година на Районен съд-Плевен -1 000 лева.

В срока по чл.342,ал.2 от НПК от ответникът по жалбата, вече осъденият, Х.Ц.К. са постъпили възражения-отговор на частната жалба.Счита се, че постановеното определение е неправилно и постановено в противоречие с разпоредбата на чл.12 от Наредба №1/09.07.2004г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На първо място се изразява становище във връзка с основанията за оказване на безплатната правна помощ от адвокат Л.П., посочени представените пълномощни, по чл.38, ал.1,т.3 от ЗА-като негова близка и по чл.38, ал.1,т.2 от ЗА, в съдебното производство, като на лице, материално затруднено.Счита се, че тези посочени различни обстоятелства внасят неяснота в предпоставките за оказване на правната помощ и не е налице основание по чл.38, ал.2 от ЗА.Цитира се разпоредбата на чл.189, ал.3 от НПК, като се твърди, че частния обвинител на практика не е направил разноси по делото, тъй като му е оказана безплатна правна помощ.Предлага се на съда, ако не се съгласи с тези възражения и не ги приеме, да приеме, че определението на първоинстанционния съд е правилно в частта за тълкуването на чл.12 от наредбата и тогава, адвокатското възнаграждение да е само в размер на 1000 лева.т.е. не следва да се дължи в двоен размер.На второ място се счита, че адвокатското възнаграждение, ако се дължи такова, следва да е съобразено с правната и фактическа сложност на аказателното дело, вида и тежестта на обвинението и усилията и труда на адвоката.В подкрепа се сочи като довод, че делото е приключило с присъда още в първото съдебно заседание, след признаване на вина.В този смисъл, се счита, че предявената от 2000 лева претенция е прекомерна, тъй като и делото не е с висока правна и фактическа сложност.Прави се искане да се отхвърли като неоснователна претенцията на жалбоподателя-адвокат Л.П. П., да му се заплати адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева.

Въззивният съд, след като взе предвид доводите посочени в частната жалба и постъпилия отговор на нея, както и като провери изцяло правилността и законосъобразността на обжалваното определение, намира следното:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна по следните съображения:

Разглеждането на делото по обвинителен срещу Х.Ц.К., за престъпление по чл. чл.343,ал.3,б.А, във връзка с ал.1,б.Б, във връзка с чл.342,ал.1, във връзка с чл.129,ал.2 от НК, във връзка с чл.5,ал.1,т.1, чл.5,ал.2,т.1, чл.20,ал.1,чл.20,ал.2 и чл.119,ал.1 от ЗДвП, е било насрочено за разглеждане в разпоредително заседание на 22.04.2021г.

С молба от 21.04.2021г. , от СТ. КР. Ч., чрез адвокат Л.П.-АК-гр.Ловеч, е

поискано същата да се конституира в наказателния процес като частен обвинител. Със същата молба е поискано от съда, позовавайки се на Закона за адвокатурата/ЗА/ и чл.189, ал.3 от НПК, да се изплати адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева, от които 1000 лева за процесуално представителство по ДП и 1000 лева за безплатно процесуално представителство в съдебното производство по НОХД №595/2021 година на Районен съд-град Плевен. Посочено е, че то е минималното съобразно чл.13, ал.2, т.3 от Наредба №1/09.07.2004г., за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Представен е договора за правна защита и съдействие №*****16.04.2021г./л.17 от НОХД/. На л.25 от ДП е представен и договора за правна защита и съдействие на досъдебното производство №*****/31.08.2020г.

В разпоредително заседание се е явил и участвал като повереник, препълномощения от адв.Л.П.-АК-гр.Ловеч-адвокат П. П.-АК-гр.Плевен. В това заседание, СТ. КР. Ч. е конституирана като частен обвинител.

След разпоредителното заседание, делото е разгледано по реда глава.27-чл.371,т2 от НПК.С присъда №15/22.04.2021 година по НОХД №595/2021 година, Районен съд-град Плевен признал Х.Ц.К. - ЕГН:***** за виновен в това, че на 29.06.2020 година в град Плевен, община Плевен, област Плевен, на пешеходна пътека при управление на МПС лек автомобил марка „****“, модел „****“, с регистрационен номер: ****, в нарушение на правилата за движение, по непредпазливост причинил на СТ. КР. Ч. от град Плевен средна телесна повреда, изразяваща се в счупване костите на дясната подколеница, довело до трайно затрудняване на движението на долния десен крайник, поради което и на основание чл.343,ал.3,б.А, във връзка с ал.1,б.Б, във връзка с чл.342,ал.1, във връзка с чл.129,ал.2 от НК, във връзка с чл.5,ал.1,т.1, чл.5,ал.2,т.1, чл.20,ал.1,чл.20,ал.2 и чл.119,ал.1 от ЗДвП, във връзка с чл.58а,ал.4 от НК, във връзка с чл.55,ал.1,т.1 от НК, го осъдил на наказание три месеца лишаване от свобода, изтърпяването, на което било отложено с три-годишен изпитателен срок. Със същата присъда на основание чл.343г във връзка с чл.37,ал.1,т.7 от НК, Х.Ц.К. е лишен от право да управлява МПС за срок от шест месеца.

Със същата присъда, на основание чл.189,ал.3 от НПК, подсъдимият Х.К. е бил осъден да заплати по сметка на ОД на МВР-град Плевен деловодни разноски в общ размер на 530,70 лева.

С присъдата, съдът не се произнесъл по направеното от адвокат Л.П. искане, за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева.

Присъдата влязла в сила на 10.05.2021 година.

Обжалваното определение от адвокат Л.П. е постановено след постъпила от негова страна молба, да се произнесе съдът по реда на чл.306,ал.1,т.4,предл.2 от НПК.

По същество първоинстанционният съд приел и посочил в мотивите на съдебния си акт, че адвокат Л.П. е осъществил безплатно процесуално представителство и защита, както по досъдебното производство, така и в съдебното производство, в което частният обвинител СТ. КР. Ч. се е представлявала от адвокат П. П. от АК-Плевен, който е бил преупълномощен от частния жалбоподател адвокат Л.П. – АК-град Ловеч. За да постанови съдебния си акт първоинстанционният съд е приел обаче, че законът не прави разграничение за отделно заплащане, между съдебното и досъдебното производство. Въз основа на този извод, въпреки приложените два броя пълномощни, определил да бъде изплатена само сумата в размер на 1 000 лева на адвокат Л.П. от АК-град Ловеч, за осъществената от него правна помощ, както в досъдебното, така и в съдебното производство.

От една страна, същественото оспорване от страна на частния жалбоподател, е приетото от първоинстанционния съд.

От друга страна същественото в оспорването от ответника е, че първо частния обвинител на практика не е направила никакви разходи по защита си, няма значение за адвокатското възнаграждение и не следва да се разграничава досъдебното от съдебното производство, неясно е какво е основаниято за искането за възнаграждение и, че то следва да е съобразено с фактическата и правната сложност на делото, както и с действителния труд и усилия по защитата на частния обвинител.

На практика всяко от страните е оспорила всичко, което може да се оспори. Частният жалбоподател-адвокат Л.П. иска да му се уважи размера на възнаграждението -2000 лева. Ответникът по жалбата иска, ако въззивния съд не се съгласи със съображенията, определението да се остави в сила така, както е постановено, съответно да се отхвърли претенцията за адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева.

Съобразно ЗА и Наредбата за определяне на минималните адвокатски възнаграждения за осъществяване на защита и правна помощ, същите са дадени като размер – минимално възнаграждение за осъществяване на правна помощ в чл.13 от Наредбата. Първоинстанционният съд неправилно, а и незаконосъобразно, е приел, че не следва да се прави разграничение за оказаната правна помощ в досъдебното производство и в съдебното производство. Следователно в този смисъл са и неоснователни възраженията на осъдения Х.Ч. Следва да се посочи хипотеза, в която в съдебното производство би могъл да осъществява правната помощ и съдействие друг адвокат, на същото основание например-чл.38, ал.1, т.2. ЗА, не Л.П.. Независимо от това ще следва да се дължат разноски, както на единия адвокат, осъществявал правната помощ на досъдебното производство, така и на другия адвокат, осъществявал правната помощ в съдебното производство и тези разноски следва да се възложат в тежест на осъдения.

В конкретния случай, тъй като адвокат Л.П. от АК-град Ловеч е осъществявал правната помощ на досъдебното и на съдебното производство,

то му се дължи възнаграждение в размер на минималното адвокатско възнаграждение по Наредбата за възнагражденията, както за досъдебното, така и за съдебното производство. В чл.38, ал.2 от ЗА е посочено, че ако в съответното производство страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, не по-ниско от посоченото в чл.36, ал.2 от ЗА. В чл.13 от Наредбата се говори и за „частен обвинител“, какъвто е настоящия случай. Частният обвинител е процесуална фигура само в съдебното производство за престъпления, които се преследват по общия ред по дела от общ характер. Член 12 от същата наредба само препраща за размер на възнаграждение по досъдебно производство, в разпоредбата на чл.13 от Наредбата, където са определени минималните адвокатски възнаграждения за осъществяване на защита и правна помощ в съдебното производство.

В конкретния случай частният обвинител, на практика не е направила никакви разноси, тъй като се касае за безплатно процесуално представителство, а не за възмезден договор за правна защита и съдействие. С други думи то е безплатно за частния обвинител, но съобразно цитираните разпоредби от ЗА и Наредбата за определяне на минималните адвокатски възнаграждения за осъществяване на защита и правна помощ, се дължи от осъдения, на повереника, в минималните определени размери, а те в конкретния случай са от по 1000 лева. Този размер е съобразен с чл.12 и 13 от Наредбата. Няма как въззивния съд да разсъждава по въпросите за основателност, била ли е близка или материално затруднена частната обвинителка и какъв е действителния положен труд. То не е предмет и на въззивната проверка. Това биха били разсъждения и изводи субективни и от морално-етична гледна точка, но във формално противоречие със закона.

Такава възможност и тези минимални възнаграждения са съобразно ЗА и цитираната по-горе наредба и са в зависимост от наказуемостта на престъплението, за което е бил осъден Х.Ч.

При това положение следва да се измени обжалваното определение като се увеличи размера на възнаграждението на адвокат Л.П. за предоставената правна помощ, съобразно двете представени пълномощни от 1 000 лева на 2 000 лева, общо за оказана правна помощ на досъдебното и съдебното производство, както и в частта на определението, че те следва да се присъдят на адвокат Л.П., АК-град Ловеч, а не на частния обвинител СТ. КР. Ч..

По изложените съображения, въззивният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ определение №190 от 25.05.2021 година на Районен съд-гр. Плевен, постановено по НОХД №595/2021г., с което на основание чл.189, ал.3 от НПК е осъден Х.Ц.К., ЕГН:***** да заплати направените разноси за адвокатско възнаграждение, като **УВЕЛИЧАВА** размера на присъдените

разноски за адвокатско възнаграждение от 1 000 на 2 000 лева, от които за¹
безплатно процесуално представително и защита по ДП№1649/2020 година на
РП-Плевен - 1 000 лева и за²
безплатно процесуално представителство и
защита по НОХД №595/2021 година на Районен съд-Плевен -1 000 лева, които
да се заплатят на адвокат Л.П. П., АК-град Ловеч, ул. „*****“ №*****, ЕГН
*****, личен номер:*****

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____